

Sygn. akt V KS 12/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 maja 2020r.,
w sprawie **M. K.**

oskarżonego o czyn z art. 212§2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 6 grudnia 2019r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 16 lutego 2018r., sygn. akt VI K (...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

**2) obciążyć oskarżonego M. K. kosztami sądowymi
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia

wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił większość argumentacji zaprezentowanej w apelacji oskarżyciela (trzy zarzuty zostały uznane za zasadne, a jeden jako częściowo zasadny) i uznał, że *„co najmniej dwie pochodzące od oskarżonego wypowiedzi uzasadniają wydanie wyroku skazującego za czyn z art. 212 § 2 k.k.”*.

Oczywistym jest zatem, że zajmując takie stanowisko Sąd Odwoławczy, w układzie procesowym, jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjnego, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z reguły *ne peius* wyrażonej w art. 454 § 3 k.p.k.

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Bezspornie w tym przypadku czytelność uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego jest ograniczona poprzez zastosowanie do jego sporządzenia szablonu. Sąd Okręgowy ograniczył się do wypełnienia sugerowanych w nim rubryczek, co doprowadziło do tego, że tak sporządzone uzasadnienie jest mało czytelne i w istocie nie odnosi się do specyficznej sytuacji procesowej w jakiej procedował ten Sąd – a więc do orzekania w następstwie uchylenia poprzedniego wyroku przez Sąd Najwyższy. Doprowadziło to do tego, a zwraca na to uwagę skarżący, że uzasadnienie to w ogóle nie zawiera odniesienia się do wskazań Sądu Najwyższego. Co więcej, takie wypełnianie zasugerowanych rubryk doprowadziło do wskazania jedynie, że należy powtórzyć postępowanie dowodowe w całości, co nie jest błędem, lecz przecież, jak wynika to z pkt 5.4.1 tego szablonu, nie było to przyczyną uchylenia, a konieczność powtórzenia postępowania dowodowego jest konsekwencją przekonania Sądu Odwoławczego o słuszności stawianych oskarżonemu zarzutów przy braku możliwości skazania – art. 454 § 3 k.p.k.

Sąd Odwoławczy korzystając z zaproponowanych szablonów uzasadnień winien niewątpliwie dzięki nim uzyskać bardziej skompromowaną formę tego dokumentu, ale jednocześnie musi ona spełniać wymogi ustawowe, przede wszystkim w zakresie czytelności i jednoznacznego określenia powodów wydanego rozstrzygnięcia.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.